

A KERESZTHORDOZÓ

Heves a harc, súlyos teher a kereszt.
Gyakran sóhajtasz fel: ?Jaj, nem bírom ezt!?.
De tarts ki csak, egykor világossá lesz,
Mily szükséges volt itt, lenni az a kereszt.

Kemény kövön, bent az erdő sűrűjében,
Fáradt aggastyán ül, bot van a kezében.
Oly nehéz a terhe, nem bírja már vinni.
Jó volna letenni, végleg megpihenni.

Elmélyülve gondol vissza nagy útjára,
Kezdetben miként hullt rá a Nap sugára.
De azt ami egykor boldogsága volt,
Most ő búsan nézi: mind rommá omlt.

Semmivé vált minden késő aggkorára,
Elsuhant az élet, itt maradt magára.
Szegényesen él itt, árván a világon,
?Istenem miért kell ezt az utat járnom??

Lelkének e nehéz gyötrő gondolatján,
Bövizû könnypatak folydogál le arcán.
Ámde lassan-lassan csendesül a lélek,
Mert tudja, hogy Isten hû gyermekévé lett.

Így a magasságba hogy bizón feltekint,
Mit most nem ért még meg, azt majd meglátja mind.
És veszi a botját, s halkán dudorászva
Hazaballag kicsi hegyi kunyhójába.

Hosszú vándorlástól fáradtan lefekve,
Életét Istene kezébe helyezve
Minden gondra amely benne kérdést támaszt,
Álmában az Isten adja meg a választ.

Önmagát zarándok öltözékben látja,
S így a fáradságos vándorutat járva,
Számos nagy országot így barangol által,
Hogy eljusson Isten örök városába.

Amelyet önmaga épített fel az Úr,
S e cél felé tart most fáradhatatlanul.
Rajta a nagy teher, élete keresztje,
Amint azt vállára az Isten helyezte.